

בחטף - מה באמת אמר נתן יונתן על צביקה

פיק * המישגל והאכסטזה של אבות

ישורון * הסיסמה שהוצעה למנחם

בגין * הפרישה של ז'אן-פול סארטר

● **עמליה ארגמן**, כתבת-הבידור של ידיעות אחרונות, סקרה ברשימתה את בחירת פיומונו של **צביקה פיק**, נאסף תשרי למילות השיר מת אב ומת אלול שחיבר המשורר **נתן יונתן**. הכותרת שהעניקה ארגמן לרשימתה היתה "המוסיקה היא הניצוץ שהדליק את השיר" כציטוט מתגובת יונתן לבחירת השיר, כפי שהובאה ברשת ג'. אלא שלא היו דברים מעולם. דבריו של נתן יונתן ברשת ג' היו: "הניצוץ שהדליק את השיר שלי היה שירו היפה של **שמואל הנגיד**, שמתחיל ממש באותן השורות: מת אב...".

● בין השירים שהופיעו במוספי ראש-השנה היו רק מעטים הראויים להתייחסות. אך יחד עם זאת בלט המידע הביוגרפי שפלטו מחברי השירים בשיריהם על אודות עצמם. הגדיל לעשות מכולם **דויד רוקח** (אפטיקר), שכתב בשיר מיומני: "בני שלא נולד / אתה חי בי את חיי המילואים / את שירות המילואים בכל המיל-חמות...". המשורר **אבות ישורון**, לעומתו הביא עובדות שנתגלו לו ביום ס"ז תמוז תשל"ח (21 יולי 1978) והן: "גבר קם מן המישגל באנחת ארגעה. / גמל קם עם המישקל, בניגוד מן המישקל של אדמה. / בניגוד, בגניחת ניחוק, באנקת אכסטזה, בעברה בפני אלוהים / מתחיל את יומו הנוד...". למרות שהסופר **ש"י עגנון**

ר' רפאלה הלפרין תפיסת-נלסון את יהדות הרוח

ר' פלאטו-שורן. לעומת זאת מביא סיפרו של הרב שטיינולץ, לעומת 2059 ערכיו של רפאל הלפרין, אך ורק 260 פירושים לא-ידועים לפסוקים מתוך התנ"ך. הרושם הוא ש"יהדות השרירים" תופסת את "יהדות הרוח בתפיסת-נלסון, ומתכוננת לחנוק.

שעוריה

סעיף 179

בחוק הפלילי המקובל בישראל, מצוייה קבוצת חוקים שחוברו באנגליה בסוף ה-מחצית הראשונה של המאה שעברה, במטרה לרצות את המלכה ויקטוריה, ואת מה שנהוג לכנות כ"ויקטוריאניות". הכוונה היא לחוקים העוסקים במוסר הציבור. חז"קים אלה תורגמו להודית, סאנסקריט ושאר לשונות שדוברו ברחבי האימפריה הבריטית. חוקים אלה תורגמו גם לעיברית, והם שרירים וקיימים עד עצם היום הזה.

סעיף 179 עוסק ב"הפצת דבר תועבה", ולמרות שבמולדתו הוא הומר כבר בסוף שנות ה-50 בחוק אורח, הרי החוק הויקיטוריאני עדיין מסתתר וחי בישראל. בימים גוראים אלה כאשר המין, לימוד המין, הבד נת המין ומגע המין הפכו לגאליים, מסי-תבר שמצוי בישראל שופט-שלום שהחליט לאסור מילחמה על המין.

שופט מתריע על הצפת החוצות בחומר תועבתי

"די לשוח ברחובות עירנו להתבונן במנוונות המתנוססת בפרהסיא מעל לוחות המודעות או להעפיה עין בצילומים הפורט סומת המופיעים בעתונים נכבדים, כדי להיווכח שאנו מרצים צפים בחומר תועבה למסכניד ואין פיצה פה ומצפצף", אמר אתמול שופט השלום, התל-אביבי י. גרוס, כשהרשיע את חברת, "תמוז" בפרסום חומר תועבה על הוצאת הספר, "חמי שירי זימה".

השופט הסתפק בהטלת קנס של 2000 ל"י, בגלל זיומן ה"רב שעבר מאז הוצאת הספר ובשל, "המציאות בשוק פרי-סומי התייעבה".

בפסק-הדין נאמר: "ההו"צאה הירשעה בעבירה של פירסום דברי תועבה ביולי 1974, וכתב האישום הוגש יי-תר משלוש שנים אחרי העביירה. בנסיבות אלה אבד במידה רבה טעמו של המשפט, מה גם שאני כבין כי המשטרה אינה עושה זה זמן רב פעור לות כלשהן גגה פרסום דברי תועבה." (ע)

ביע חותם כלשהו באמנות הישראלית. רומברג, המשמש כמורה-זוטור במכון ל-הכשרת מורי ציור מטעם משרד-החיר-נו"ר והתרבות בהרצליה, בהנהלת רן שחור, רי, מונה החדש כמנהל המחלקה לאמנות בבצלאל, ויש המרגישים שבהסכמתו לכהן בתפקיד זה, הוא עומד לזכות ב"פרופסורה לאמנות".

אוסוואלדו רומברג, המייצג בעבודותיו ובערכיו התרבותיים מגמות שמולניות למדי (בדומה לזן הפנר, מנהל בצלאל, שלגביו עצרה האמנות את התקדמותה בתקופת השיא של הסוריאליזם, אישם במחצית שנות ה-30) מוצב כסכר מול מאבקם ה"מרדני של תלמידי המחלקה לאמנות ומר-דה האחד והיחיד הוא אמנות לשמה, ולא אקדמיזם לשמו.

במיסדרונות בצלאל טוענים שאוסוואלדו רומברג הבטיח, בלשונו: "אם איזה תל-מיד יירב את ראשו, אני אערוף אותו... אני אדרוס אותו... ולא איכפת לי שיישאר במחלקה 40 תלמידים, בתנאי שיהיו צייר-תנים." אמירה עליה הגיב אחד מתלמידי המחלקה לאמנות: "אוסוואלדו רומברג רוצה, כנראה, להקים במחלקה רפובלי-קת-כננות לאמנות, ולהיות הרוזן שלה... אלא שהוא עשוי להפוך אותנו למופאמא-רוס שימרדו בו..."

בחירה זו של זן הפנר מתוך גלריית עמיתיו החיים בשולי האמנות הישראלית, והרחק מהדופק היצירתי שלה, באוסוואלדו רומברג כמנהל המחלקה לאמנות, משולה לכיבוי זליקה בעזרת חבית דלק. התוצאה הצפויה מבחירה זו היא פתיחת שנת הלימודים האקדמית בבצלאל במרידתית-לידיים, שתאפיל על כל קודמותיה.

תולעי תרבות

"יהדות השרירים"

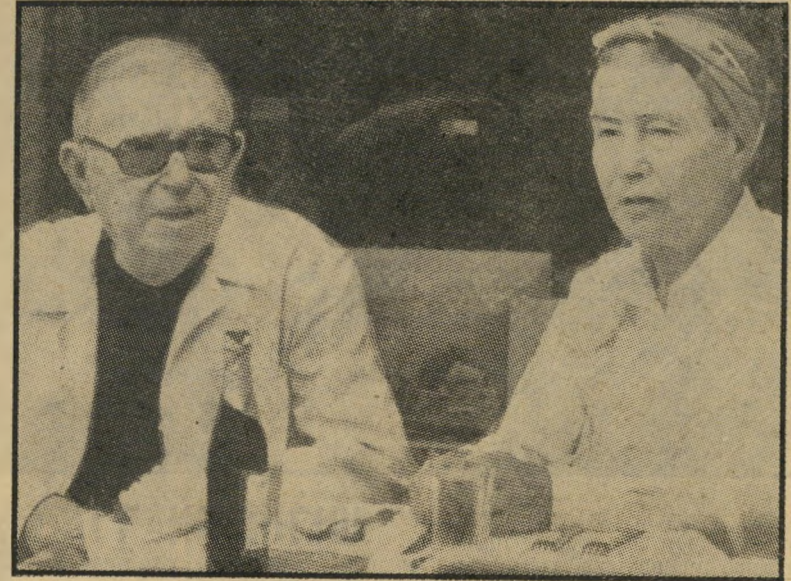
באחד ממוספי יום השישי האחרון ראה אור הקטע הבא: "אם אלוקים רוצה, אפי-לו מטאטא יורה! במילים אלה (משירו של איציק מאנרג * מסכם רפאל הלפרין את חלקו בהוצאת אטלס, ע"החיים, ה" כולל 2059 ערכים ו-70 מפות הממחישות את סדר הדרות של חכמי ישראל ממי הגאונים ועד גירוש ספרד..."

אחרי שרפאל הלפרין עשה שרירים, הפ-חיד אריות, פתח וסגר מיסעדות, ניהל מערכת-בחיירות, ניפץ אבנים, שימש את פלאטיי-שורן ושאר אטרקציות שעולם ה-בידור והתיקשורת מספק לצרכניו, הוא גילה את, "התורה קרדום החפור בוי", התו-צאה של הפעלת שרירי מוחו הביאה את הלפרין ליצור למענו אטלס, תוך שהוא מוכיח תושייה גראפית מעולה..."

כמינהג שאר מכותיו של הלפרין, הוציא גם פועלו הנוכחי את אמצעי-התיקשורת מעורם. מחלקת הפצת הדת בטלוויזיה (בין קודש לחול") הציגה דיון מייגע אל תוך מוצאי-השבת, בדבר האיקויות הגראפיות של האטלס, עד שנדמה היה כי פסו חכמים וחוכמה מישראל, וכל ש-נותר הוא אך ורק אריות-בעלי-גוף. במק-ביל לצד תורני של פועלו, פירסם, "מר-ישראל" בדימוס מודעות בעיתונים, שבהן הציע לרכוש את ספרו תמורת שיק/המ-חאת דואר ע"ס 313.60 (כולל מע"מ ודמי משלוח).

צחק הגורל הוא, שבאותו שבוע ש-במהלכו ראה אור סיפרו של רפאל הל-פרין ראה אור ספר נוסף, שמחירו צנוע בהרבה מזה של אטלס ע"החיים וכן גם יומרותיו. הספר הוא פירוש המיקרא ב-סיפרות השאלות והתשובות מאת הרב עדין שטיינולץ (בהוצאת כתר, ירושלים), ספר שלא נועד כלל לכבוש למחברו מקום בסנהדרין של כלי-התיקשורת היות ש-מחברו, הרב שטיינולץ, לא משח את שרי-ריו בשמן חמור, לא תחב ראשו ללוע הארי, ולא חיפש רווחים קלים בחצרו של

* כוונת שירו של מאנרג היא, שגם גבר קשיש מסוגל להזדעק זרעו.
** הכנת אטלס, ע"החיים" היתה יכו-לה להיעשות גם בעזרת מחשב אלקטרוני.

סימון דה-בובואר ז'אן-פול סארטר בדומה לכל זוג אחר בגימלאות

מת כבר לפני כמה שנים ממשיכה בתו, הגב' **אמונה ירון**, לפרסם את ניירותיו ורשימותיו של אביה כספרים, ולא כחומר לחקירי ספרות, ובקרוב עומד לראות בהוצאת שוקן ספר נוסף של אמונה ירון בשמו של אביה, תחת הכותרת קורות בתינו ●

סיסמה מקורית לצינות בנוסח החדש הציג המשורר **יהודה עמיחי** לראש-המשלה **מנחם בגין**: "אם תרצו - אין זו הגדה!" ● נשיא-המדינה **יצחק נבון** ערך פגישה עם מישלחת של אגודת הסופרים. הנציגים היו המשורר הקשיש **ש. שלום** (שיר לפקיד מדינת ישראל), ועוד הפועל הצעיר בעבר העסקן **ישראל כהן**. על דיברי הנשיא, שאמר בפגישה כי "ישמח לשמוע ולדעת על המתרחש באגודה ובקרב ציבור הסופרים..." הגיב סופר תל-אביבי נודע, שאינו חבר באגודת-הסופרים: "אם הנשיא רוצה לדעת באמת על המתרחש באגודה ובקרב ציבור הסופרים, שיתחיל להזמין אליו את הסופרים, ולא את העסקנים..." ● בראיון שהעניק הסופר המצרי הנודע **תופיק אל-הכים** לכתבת מעריב בקאהיר, **תמר גולן**, הוא הביא דוגמה לשיתוף-פעולה תרבותי: "בשנות ה-30 בא המנצח הנודע טוסקניני למצרים, כדי לגנן עם התיזמורת הפילהרמונית של העיר, אולם גילה שאין לה מיספר מספיק של נגנים. טוסקניני העיק תיגבורת מהארץ, ונגנים אלה השתלבו להפליא בתיזמורת המצרית..." ●

מדי ערב הם פוסעים ברחובות רומא, היא מחזיקה בזרועו. הסופרת **סימון דה-בובואר** (70), והפילוסוף **ז'אן-פול סארטר** (73) מתיישבים באחד מבת-הקפה, ולוגמים אפריל-טיף, כרגע אין לנו תוכניות עבודה. אומרת דה-בובואר, "אנחנו נהנים מתופש-תנו". אחד מידידיהם תיאלם במילים: "הם מנהלים חיים רגועים, תוך שהם מתאמצים למצות את הניתן מומנם - בדומה לכל זוג אחר בגימלאות" ●

תיאטרון

אל - קורטיזו

תופעה אנכרוניסטית דוחה למדי היא ייסודו של התיאטרון הירושלמי לפולקלור ולמוסיקה מיסודו של ועד עדת-הספרדים בירושלים, המעלה בימים אלה בהצגת-כבודה "עולמית" את המחזמר אל-קורטיזו (הצצר).

תיאטראות כאלה, ומחזות כגון זה, פורי-